

การป้องกันภัยพิบัติ : พื้นที่ยังชีพ

เขียนโดย วัฒนกันต์ ลากสาร

วันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เวลา ๐๐:๐๐ น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ ๐๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๔ เวลา ๑๑:๒๓ น.

เขตพื้นที่ชนบทของไทยส่วนใหญ่จะมีพื้นที่ยังชีพประจำชุมชนหมู่บ้าน ซึ่งธรรมชาติสร้างไว้ให้ โดยชาวชนบทได้ปรับตัวในการดำรงชีพ

สร้างภูมิปัญญาประยุกต์วิถีชีวิตประจำวันพึ่งพาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

แต่จากการพัฒนาของมนุษย์ด้านต่างๆ จนมีความเจริญ ที่สร้างความสะดวกสบายในรูปแบบใหม่มากมายที่สร้างความพึงพอใจให้เป็นอย่างมาก

แต่พื้นที่ยังชีพประจำชุมชนหมู่บ้านกลับลดน้อยลง ส่วนใหญ่มองไม่เห็นพื้นที่ยังชีพของชุมชนหมู่บ้านตนเอง ที่บรรพบุรุษได้พึ่งพาสร้างสรรค์ไว้

แต่อาจจะเป็นความสามารถพิเศษของมนุษย์อย่างหนึ่ง คือ เมื่อมนุษย์ได้รับผลกระทบอย่างใดอย่างหนึ่ง ความสามารถของมนุษย์ที่แตกต่างจากสัตว์อื่น

คือการปรับเข้ากับสภาพแวดล้อมได้เป็นอย่างดี ตัวอย่างเช่น แม้เราจะลืมหินที่ยังชีพไปแล้ว แต่เมื่อเกิดผลกระทบจากการพัฒนา จากการหลงลืมภูมิปัญญาดั้งเดิม เราก็สามารถปรับตัวจนมองเห็นพื้นที่ยังชีพขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

ดังเช่น เขตพื้นที่ตำบลนครป่าหมาก อำเภอบางกระทุ่ม จังหวัดพิษณุโลก ที่หน้าฝนก็ประสบอุทกภัย ฤดูร้อนก็ประสบความแห้งแล้ง

ขาดแคลนน้ำอุปโภคบริโภค ได้ปรับตัวฟื้นฟูสร้างพื้นที่ยังชีพขึ้นในชุมชนหมู่บ้าน ซึ่งมีพื้นที่ยังชีพแม้จะประสบอุทกภัย โดยสร้างภูมิปัญญา

ปลูกผักสวนครัวยกพื้นจากระดับน้ำท่วมถึง การเลี้ยงสัตว์พื้นบ้านไว้เป็นอาหาร การเปลี่ยนรูปแบบการสร้างที่อยู่อาศัย ให้อยู่อาศัยได้ในช่วงที่มีอุทกภัย

มีน้ำหลากพื้นที่ชุมชนหมู่บ้าน

ซึ่งกระบวนการที่พบได้ คือ รวมตัวกันคิด เราจะอยู่อย่างไรในสภาพที่ยากลำบากเช่นที่ผ่านมา ให้ดำรงชีวิตอยู่ในพื้นที่เดิมของบรรพบุรุษ

การป้องกันภัยพิบัติ : พื้นที่ยังชีพ

เขียนโดย วัฒนกานต์ ลากสาร

วันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เวลา ๐๐:๐๐ น. - แก้ไขล่าสุด วันที่ สבתที่ ๐๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๔ เวลา ๑๑:๒๓ น.

สามารถอยู่ได้โดยไม่พึ่งพาภายนอกชุมชน เมื่อมีรวมตัวกันคิด การกระทำเพื่อแก้ปัญหา เพื่อสร้างทางออกจึงเริ่มตามมาอย่างมีส่วนร่วม

เป็นตัวอย่างชุมชนที่เป็นต้นแบบอีกชุมชนหนึ่งในการป้องกันและลดภัยพิบัติ